

СОЦІАЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ

Ващенко А.А., Зейналова Ж.А.

студенти,

Національна металургійна академія України

АКТУАЛЬНІСТЬ ЕЛЕКТРОННОГО ДОКУМЕНТА В СУЧАСНОМУ СВІТІ

Інформаційне суспільство характеризується збільшенням обсягу створюваної та оброблюваної інформації. Найчастіше інформація, що зберігається у вигляді документів, важко ідентифікується, і пошук інформації сильноутруднений. Це пояснюється тим, що аналізуються різноманітні за формою подання та методам зберігання потоки інформації. За формою подання та способом зберігання інформація може бути представлена в електронному вигляді і на інших матеріальних носіях, зокрема паперових. В інформаційному суспільстві тенденція до комп'ютеризації тільки зростає [2, с. 148]. І тому, основною формою подання інформації стає електронний документ.

Традиційно обов'язковою характеристикою документа є наявність у нього певного набору реквізитів (назва структурного підрозділу, дата документа, реєстраційний номер документа, посилання на реєстраційний номер і дату документа, місце складання або видання документа, адресат, гриф обмеження доступу до документа, резолюція, заголовки до тексту, відмітка про контроль, текст документа і ін.).

В свою чергу, електронний документ – це:

– документована інформація, представлена в електронній формі, тобто у вигляді, придатному для сприйняття людиною з використанням електронних обчислювальних машин, а також для передачі по інформаційно-телекомунікаційним мережам або обробкою в інформаційних системах;

– документ, в якому інформація представлена в електронно-цифровій формі [4, с. 8].

Електронний документ має два подання – внутрішнє і зовнішнє. У внутрішньому вигляді електронний документ існує тільки у вигляді запису інформації, що становить електронний документ на електронному носії і сприймається тільки програмно-технічними засобами.

Зовнішнім є подання електронного документа в доступній для візуального сприйняття формі. Для отримання форми зовнішнього подання внутрішнє його подання має бути перетворено різними технічними засобами відображення даних – дисплеєм, друкуючим пристроєм і ін., які легко сприймаються людиною.

Електронні документи можна розділити на прості, складові і агреговані в залежності від складу і способу організації змістовної частини: в простому електронному документі змістова частина реалізована у вигляді однієї

інформаційної одиниці – файл або набір файлів, що розглядається як єдине ціле; в складному документі змістовна частина реалізована у вигляді декількох інформаційних одиниць, пов'язаних один з одним посиланнями; в агрегованому змістовна частина реалізована у вигляді декількох інформаційних одиниць, інформаційно пов'язаних одна з одною.

Прикладом складного електронного документа може служити документ, реалізований у вигляді файлу, що містить текст і ілюстрації, фізично збережені в окремих файлах, де візуальне уявлення документа при цьому формується використовуваним програмним засобом.

Агрегований електронний документ має загальну для всіх його складових реквізитну частину яка містить атрибути документа в цілому, і загальну змістовну частину, де кожна інформаційна одиниця включає змістовну частину і може мати власну реквізитну частину. Доступ до файлів при відображенні змісту документа здійснюється за такими адресами між змістовними частинами.

В даний час нормативна та методична база зберігання електронних документів знаходиться в стані розвитку. В інформаційному суспільстві важливою стає організація доступу до електронних документів, їх цілісне зберігання і пошук потрібних ресурсів [5, с. 64]. Стало очевидно, що традиційний паперовий підхід до ведення записів і управління документообігом застарів і малоефективний. Але і з електронними документами виникають значні труднощі.

Електронний документ зберігається в пам'яті комп'ютерів у вигляді файлів, які мають назву, розширення і такі атрибути, як дата і час створення, а також розмір. Але деякі операційні системи обмежують довжину і використовувані символи, які застосовуються при іменуванні файлів, що породжує проблему його ідентифікації. Ці ж обмеження поширюються і на іменування директорій (папок) для зберігання файлів. Подібні обмеження присутні в операційних системах Unix і Linux. Обмеження по іменуванню файлів значно ускладнюють характеристику змістовної частини електронного документа, оскільки за допомогою декількох символів практично неможливо охарактеризувати всі реквізити електронного документа. В останніх версіях операційної системи Windows ці обмеження зняті, і файл можна назвати будь-якою кількістю символів, використовуючи і український алфавіт. Для розвитку електронного документа проблема імені файлу очевидна у зв'язку з тим, що в імені файлу важко вказати реквізити, традиційні для ідентифікації документа [3, с. 82].

Проблема ефективного пошуку також є однією з найактуальніших. Діюча в більшості організацій система пошуку документів базується на присвоєнні папкам з файлами заголовків або списків ключових слів, що описують загальний зміст файлу, що аж ніяк не гарантує точності при пошуку документа в файлі. Такі ж проблеми існують і в системах Інтернету, зокрема в системах електронної пошти, які зазвичай зберігають послання в межах структури своєї власної бази даних, тим самим обмежуючи можливості пошуку листів за допомогою пошукового механізму за змістом, який ефективно використовується для текстових документів.

Невідповідність міжнародних, державних, галузевих стандартів і стандартів окремих підприємств проявляється як проблема стандартизації документообігу. В даний час не існує єдиних стандартів найменування різних документів, місця їх зберігання, застосування програмних продуктів для електронних документів.

Збільшення кількості створюваних документів, публікацій та можливість поширення інформації по електронній пошті або локальних мережах фірм привели до виходу на перший план проблем захисту документів, контролю, відстеження та пошуку. Раніше папки сортувалися за значимістю найбільш важливого документа в кожній з них, щоб захистити інформацію і обмежити доступ до неї. У наші дні системний адміністратор, який має відповідні його статусу права доступу, може отримати доступ до будь-якого файлу в межах довіреної йому мережі.

Отже, можна зазначити, що поява електронного документа призвела до появи різноманітних носіїв цифрової інформації. Унікальність носія, яка забезпечує всі переваги електронного документа в діловій сфері, обертається проблемами в сфері їх архівного зберігання. Дана обставина втягує в дискусію про технології передачі документів на архівне зберігання питання про передачу технологій, необхідних для зберігання і використання електронних документів.

Глобальне цифрове середовище дозволяє здійснювати практично миттєву передачу документованої інформації через будь-які кордони та на будь-які відстані. Це породило необхідність міжнародної інтеграції та гармонізації в сфері документних комунікацій [1, с. 29].

В результаті проведеного аналізу можна зробити наступні висновки:

1. В даний час спостерігається значне зростання кількості документів в електронному вигляді.

2. Необхідно розробити правила на рівні стандартів для розробки, зберігання, обліку руху та внесення змін електронних документів.

3. Потрібно організувати ведення баз даних по всім реквізитами документа.

4. У сучасному управлінні триває зростання обсягів документації, існують не виправдані паралельні «паперові» системи документування і системи електронного документообігу, спостерігається різноманіття несумісних програмних, технічних та технологічних засобів. У міру руху нашого суспільства до сучасних методів господарювання та управління вирішення проблем формування та зберігання електронних інформаційних ресурсів починає набувати загальнонаціональний характер. Пріоритетним напрямком у вирішенні цього завдання є легалізація в діловому обігу процедур вільного використання та обміну електронних документів між різними суб'єктами і забезпечення державних гарантій застосування електронних документів у публічно-правових та цивільно-правових відносинах суб'єктів, обумовлених їх державною, економічною та іншою діяльністю.

Список використаних джерел:

1. Асеев Г. Концепція електронного сховища даних // Вісник Книжкової палати. – 2009. – № 2. – С. 28–30.

2. Ларіков В. Ю. Впровадження електронного документообігу в систему управління підприємством // Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля. – 2015. – № 4. – С. 147–153.

3. Петров І. В. Обґрунтування вибору програмно-апаратних засобів архівів електронних документів довготермінового збереження // Реєстрація, зберігання і оброб. даних. – 2010. – Т. 12. – № 1. – С. 79–88.

4. Правове регулювання електронного документообігу в Україні // Кременчук, 2012. – 32 с.

5. Шевченко О. В. Визначення місця електронного документа в електронній комерції // Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія. – 2015. – № 4. – С. 63–69.

Гирич Я.Є.

студентка,

Сумський державний університет

Науковий керівник: Подоляка Н.С.

старший викладач,

Сумський державний університет

СОЦІАЛЬНІ ПРАКТИКИ КРАУДФАНДИНГОВОЇ ПЛАТФОРМИ СПІЛЬНОКОШТ В РАМКАХ ВИДАВНИЧОЇ СПРАВИ ТА ЖУРНАЛІСТИКИ

Новому типу суспільства притаманні інтернет-технології. Одним із найуспішніших і найсучасніших видів маркетингових інтернет-комунікацій є крауд-технології. Краудфандинг – нове віяння у видавничому бізнесі. Термін «краудфандинг» (англ. Crowdfunding, від Crowd – натовп і Funding – фінансування) в перекладі означає «фінансування натовпом» і використовується в багатьох бізнес-сферах. У книжковій галузі та журналістиці краудфандинг – це механізм залучення читачів-спонсорів для створення, виробництва та реалізації видань [1].

Застосуванню крауд-технологій в маркетинговій діяльності підприємств присвячені поодинокі дослідження. Це, зокрема, наукові публікації К. Полторака [2], П. Осокіної [3], С. Пішковція [4], І. Шапатаєва [5]. У якості емпіричної бази досліджено офіційні сайти краудфандингових платформ, офіційні сторінки крауд-проектів в соціальних мережах та блоги проектів (Facebook, Twitter, Вконтакте), статті в електронних ЗМК.

Мета статті – проаналізувати успішні видавничі проекти сучасності, реалізовані за допомоги краудфандингової платформи Спільнокошт.

Краудфандинг здійснюється через Інтернет на спеціальних краудфандингових платформах. У 2009 р. в Україні був створений блог, де люди ділилися своїми ідеями, – платформа соціальних інновацій Big Idea (Велика Ідея) [6]. У березні 2012 р. «Велика Ідея» запустила на своєму сайті ще й краудфандингову платформу Спільнокошт. «Спільнокошт» на платформі «Велика Ідея» був першим і лишається найбільшим в Україні механізмом